

Epistola lui Pavel către Tit (1) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 1

Adevărul și evlavia bătrânilor Adunării

Salutul (versetele 1-4)

Versetul 1

Tit 1.1: Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos potrivit credinței aleșilor lui Dumnezeu și cunoștinței adevărului care este potrivit evlaviei, ...

Pavel se prezintă ca „rob al lui Dumnezeu” și „apostol al lui Isus Hristos”. Aceasta este singura epistolă în care el se prezintă ca rob al lui Dumnezeu; în mod normal, el vorbește despre sine ca despre un „rob al lui Hristos” [Rom 1.1; Coloseni 4.12]. Indiferent de aceasta, nici Domnul Isus, nici Dumnezeu Tatăl nu au poruncit nimănui să fie robul lor. Credinciosul alege să facă aceasta din proprie inițiativă. atunci când recunoaște că este „cumpărat cu un preț” (1 Corinteni 6.20; 7.23). Procesul de exercițiu spiritual, care îl conduce pe credincios la acest devotament, se face prin cugetarea asupra a ceea ce a suferit Hristos pe cruce pentru a ne răscumpăra și a face din fiecare dintre noi un „eliberat al Domnului” (1 Corinteni 7.22a). El a purtat păcatele noastre și pedeapsa pentru ele în propriul Său trup pe cruce (1 Petru 2.24), iar prin suferința Sa ispășitoare (Ioan 18.11) am fost eliberați de pedeapsa pe care o merităm. Când ne vom da seama de costul libertății noastre, vom decide să nu ne mai folosim libertatea în interesul nostru, ci în interesul lui Hristos. Ne vom pune în mod voluntar în slujba lui Hristos ca „rob” al Său (1 Corinteni 7.22b). Acesta este un exercițiu pur individual și o decizie pe care o persoană o ia pentru ea însăși - nimeni nu o poate lua pentru ea. Spunând că este „rob al lui Dumnezeu”, Pavel indică faptul că a trecut prin acest exercițiu și că era fericit să se pună în mâna lui Dumnezeu pentru a fi folosit în lucrarea Lui de slujire în modul dorit de Dumnezeu.

Ca „apostol al lui Isus Hristos”, Pavel primise autoritate de la Domnul și fusese trimis de El să facă o lucrare pentru El (Matei 10.1,5; 1 Corinteni 1.17). Un „rob” este cineva care este sub autoritate, iar un „apostol” este cineva care are el însuși autoritate. Pavel subliniază aici calitatea sa de apostol pentru că, în virtutea acestei funcții, l-a autorizat pe Tit să numească bătrâni în Creta. În cazul în care între credincioșii de acolo ar apărea întrebări, Tit ar putea prezenta această scrisoare drept dovadă.

Pavel își continuă salutul explicând că chemarea și slujirea sa erau „potrivit credinței aleșilor lui Dumnezeu și cunoștinței adevărului, care este potrivit evlaviei”. Ceea ce a caracterizat apostolatul său era adevărul fără echivoc asociat creștinismului. „Credința aleșilor lui Dumnezeu” se referă la credința personală din inimile adevăraților credincioși: aleșii. Ea îi aduce într-o relație vie cu Dumnezeu și în posesia adevărilor caracteristice care definesc creștinismul. Acesta este motivul pentru care Pavel adaugă: „și cunoștinței adevărului”. J.N. Darby comentează:

Este o unire personală cu Dumnezeu Însuși. De aceea, credința creștină este credința aleșilor lui Dumnezeu și, de aceea, ea este atât pentru neamuri, cât și pentru iudei.

Această credință a aleșilor lui Dumnezeu are un caracter intim, deoarece este în legătură cu Dumnezeu Însuși. Ea se odihnește în El și cunoaște taina planurilor Sale eterne - acea

Capitolul 1

dragoste care a făcut din cei aleși subiectele planurilor Sale. Dar cu această credință este legată de o altă trăsătură de caracter, și anume mărturisirea adevărului revelat, prin care Dumnezeu se face cunoscut [...]. Cu credința din inimă a aleșilor, cu credința personală în Dumnezeu și în taina dragostei Sale este legată mărturisirea adevărului.¹

Ideea aici este că efectul practic al adevărului creștinismului în inima unei persoane produce evlavie în viața sa. Acesta este motivul pentru care Pavel spune că cunoașterea revelației creștine a adevărului „este potrivită evlaviei”. Aceasta arată că adevărul și evlavia sau reverența aparțin împreună. Apostolul nu consideră niciodată că a avea o doctrină bună este un scop în sine; adevărul primit trebuie să aibă un efect practic de evlavie în viața credinciosului. Aceste două lucruri se completează reciproc. În această epistolă, Pavel accentuează în mod repetat doctrina sănătoasă, astfel încât aceasta să producă o viață sfântă în credincios.

Versetul 2

Pavel adaugă:

Tit 1.2:... în speranța vieții eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor; ...

Aceasta arată că acceptarea adevărului creștinismului îl plasează pe credincios în speranța unor lucruri și mai strălucite care vor veni. „În speranța vieții eterne” nu înseamnă că sperăm să avem această viață și că nu știm dacă o vom avea sau nu până când nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu în ultima zi. Aceasta este o eroare romano-catolică, care îi răpește credinciosului certitudinea mântuirii sale și pacea pe care Dumnezeu vrea să i-o ofere. Ea neagă afirmațiile clare ale Sfintei Scripturi care declară siguranța noastră eternă (Ioan 10.28,29 etc.). În Biblie, cuvântul „speranță” nu este folosit în același mod ca în limba engleză [sau germană, română] modernă. Noi folosim cuvântul în zilele noastre pentru a desemna ceva ce ne dorim să se întâmple, dar nu avem nicio garanție că se va întâmpla. În Biblie, speranța este o *certitudine amânată*. Este ceva ce se va întâmpla cu siguranță - doar că nu știm când. Este o așteptare care este legată de certitudine.

În Romani 5.2, Pavel vorbește despre „speranța gloriei lui Dumnezeu”, care se referă la glorificarea viitoare a credinciosului la venirea Domnului (la răpire). Aceasta este ceva de care credinciosul cu siguranță se bucură. Acest sfârșit glorios de a fi cu Hristos și ca El într-o stare glorificată este speranța creștinului. Când am crezut prima dată în Evanghelie și L-am acceptat pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al nostru, am fost strămutați în speranța glorificării noastre ulterioare. Pavel se referă la aceasta în Romani 8.24: „am fost mântuiți în speranță”. [...] Adică, am fost salvați în speranța sau în vederea stării depline și finale de glorie care urmează să vină (1 Corinteni 15.49; Filipeni 3.21; 1 Ioan 3.2).

Aici, în versetul 2, speranța noastră este îndreptată spre „viața eternă”. Aceasta este mai mult decât glorificarea menționată în Romani 5.2 și înseamnă că vom savura părtașia cu Tatăl și cu Fiul în cer în această stare glorificată! Pentru a înțelege corect aceasta, trebuie să cunoaștem că în context cu creștinii credincioși există două aspecte ale acestei vieți mai bogate:

¹ J.N. Darby, *Betrachtung über Titus (Synopsis)*, comentariu la capitolul 1. Online la www.bibelkommentare.de.

Capitolul 1

1. În primul rând, se referă la viața divină din credincios ca o posesiune prezentă, prin care el are părtășie conștientă cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt care locuiește în el (Ioan 17.3; 4.14). Acest aspect se regăsește în scrierile lui Ioan (Ioan 3.15,16,36 etc.).
2. În al doilea rând, ea este văzută ca domeniul de viață spre care se îndreaptă credinciosul în cer. Prin urmare, are și un aspect viitor. Acesta este modul în care Pavel și Iuda vorbesc despre ea (Romani 2.7; 5.21; 6.22,23; Galateni 6.8; 1 Tim 1.16; 6.12,19; Tit 1.2; 3.7; Iuda 21). În acest sens de viitor, viața eternă este văzută ca un mediu de viață spirituală în care totul este lumină, dragoste și dreptate și în care părtășia cu Tatăl și cu Fiul va fi savurată deplin.

Așadar, primul aspect are de-a face cu viața care locuiește în noi, iar al doilea aspect este viața în care vom locui într-o zi.

În limbajul nostru cotidian, folosim cuvântul „viață” în aceste două moduri. Putem spune despre o plantă, un animal sau o ființă umană că au viață în ele. Dar vorbim despre viață și ca despre un element sau o sferă în care o persoană poate locui - de exemplu, „viața la țară”, „viața la oraș”, „viața în Biserică” etc. Astfel, ne putem bucura acum de viața eternă prin Duhul, dar când vom fi glorificați vom locui în acest element al vieții în sensul său cel mai deplin.

Aceste două aspecte ale vieții au fost ilustrate prin exemplul unui scafandru de mare adâncime. El lucrează sub apă, dar respiră aer prin frânghia sa de salvare, care îl ține în viață. Aceasta corespunde credinciosului care are viața eternă în prezent. Noi trăim în această lume și ne mișcăm într-un element pentru care nu suntem potriviți în mod natural, deoarece aparținem noii creații și suntem oameni cerești. Astfel, noi nu suntem din lume, ci suntem purtați de frânghia vieții noastre de comuniune cu Tatăl și cu Fiul în timp ce suntem în lume. Atunci când scafandru și-a terminat munca și se ridică din apă în elementul său natural, el își scoate casca și costumul de scafandru și respiră aerul fără acest aparat. În mod similar, atunci când lucrarea noastră aici pe pământ se termină și suntem duși acasă în cer, vom fi în elementul vieții eterne, pentru care suntem perfect potriviți.

Așadar, atunci când Pavel spune că în Hristos avem „speranța vieții eterne”, înseamnă că destinul nostru nu este doar să fim glorificați, ci și să fim în părtășie deplină cu Tatăl și cu Fiul în cer ca niște glorificați - ceea ce este esența acestei vieți. Aceasta este ceva pe care Dumnezeu „a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor”. Aceasta arată că Dumnezeu avea în vedere viața eternă înainte de a crea lumea. Se pare că părtășia dintre persoanele divine în eternitatea trecută era atât de plăcută și de prețioasă încât Dumnezeu a dorit ca și alții să experimenteze această bucurie. De aceea, El a dat promisiunea „la timpul lui” (timpul creștin), când ispășirea a fost făcută și Duhul Sfânt a fost dat, celor care cred în Domnul Isus Hristos că ei vor avea această ocazie (1 Ioan 1.3).

Posedarea prezentă a acestei vieți poate fi descrisă ca „viață eternă”, iar aspectul viitor ca „viață în eternitate”. Suntem îndatorați traducerii lui J.N. Darby, care distinge aceste aspecte în acest fel - chiar dacă el nu menționează viața eternă ca atare în 1 Ioan 3.15; 5.11,13,20. În traducerea lui W. Kelly, totuși, acesta este cazul.

Misiunea lui Pavel (versetul 3)

Versetele 3,4

Tit 1.3,4:... dar a arătat la timpul lui Cuvântul Său în predicarea care mi-a fost încredințată mie, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru; către Tit, adevăratul meu copil potrivit credinței noastre comune: Har și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Mântuitorul nostru!

Vestirea revelației speciale a adevărului creștin i-a fost încredințată lui Pavel „după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru”. După ce el a primit această însărcinare, el și-a folosit toate puterile pentru a o vesti. Este semnificativ modul în care el folosește termenul „Mântuitor” în această epistolă; acesta este aplicat atât lui Dumnezeu, cât și Domnului Isus, subliniind astfel dumnezeirea Domnului [Tit 1.3,4; 2.10,13; 3.4,6].

Pavel accentuează aici apostolatul său, pentru că l-a autorizat oficial pe Tit să numească bătrâni. Aceasta arată că Pavel nu îi scria doar o scrisoare personală lui Tit; era un document oficial, pe care Tit îl putea prezenta credincioșilor din Creta, pentru a arăta de unde provenea autoritatea sa de a numi bătrâni. Ca urmare, el a putut să se miște printre ei ca emisar al lui Pavel, fără ca autoritatea cu care era investit să fie pusă la îndoială.

Numirea bătrânilor (versetul 5)

Versetul 5

Prima sarcină a lui Tit era să stabilească o conducere puternică în fiecare dintre adunările din Creta, numind oameni care aveau autoritatea morală de a-i conduce pe credincioși pe calea dreptății și care să apere adevărul, atunci când erau confrunțați cu atacuri. Pavel spune:

Tit 1.5: Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să pui în ordine mai departe cele rămase neorânduite și să rânduiești bătrâni în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: ...

Tit nu trebuia să facă aceasta alegând prieteni și adepți, pe care îi favoriza, ci recunoscându-i pe cei pe care Dumnezeu îi ridicase prin Duhul Sfânt și numindu-i (Faptele apostolilor 20.28). Prin urmare, alegerea oamenilor care să conducă aceste adunări nu depindea de Tit, ci de Dumnezeu. Tit îi va recunoaște pe acești bărbați după calificarea lor morală (1 Timotei 3.1-7; Tit 1.5-9) și după lucrarea pe care au făcut-o în îngrijirea și slujirea credincioșilor (1 Corinteni 16.15,16; 1 Tesaloniceni 5.12,13; 1 Timotei 5.17).

Deoarece un anumit element iudaizant din rândul cretanilor a opus o rezistență puternică (Tit 1.10,11), acești bărbați au trebuit să fie numiți în această funcție prin numire oficială, astfel încât să nu apară îndoieli cu privire la funcția lor de conducere în adunare. Așa cum am menționat în introducere, aceasta nu mai este posibil astăzi, deoarece nu există apostoli sau numiți ai unui apostol pe pământ, care ar putea face aceasta. Dar încă îi putem recunoaște pe cei care sunt calificați din punct de vedere moral și spiritual să conducă credincioșii și să le urmărească conducerea. În acest fel, același lucru este realizat neoficial.

Se pare că Pavel a fost chemat din Creta destul de brusc, lăsând o treabă nefăcută. El nu spune de ce a plecat, dar l-a însărcinat pe Tit să finalizeze lucrarea în absența sa. Trimiterea lui Tit de către Pavel nu dovedește că există o succesiune apostolică - o altă eroare romano-catolică. Însărcinarea, pe care apostolul Pavel i-a dat-o lui Tit, a fost pentru un anumit loc și pentru un anumit timp. El nu a primit nicio instrucțiune de la Pavel de a delega această autoritate altora sau de a o transmite altora.

Calificările bătrânilor (versetele 6-9)

Versetele 6-9

Tit 1.6-9: ... dacă este cineva fără vină, soț al unei singure soții, având copii credincioși, nu sub acuzație de destrăbălare sau nesupuși. Pentru că supraveghetorul trebuie să fie fără vină, ca administrator al lui Dumnezeu, nu încăpățânat, nu mânios, nu dedat la vin, nu bătăuș, nu doritor de câștig josnic, ci primitor de oaspeți, iubitor de bine, chibzuit, drept, evlavios, cumpătat, ținându-se de Cuvântul adevărat, potrivit învățaturii, ca să fie capabil să încurajeze prin învățătura sănătoasă și să-i mustre pe cei împotriviți.

Pavel continuă să prezinte calitățile morale și spirituale pe care trebuie să le aibă un prezbiter. Înainte de a examina acestea, trebuie să observăm că Pavel folosește aici cuvintele „bătrân” și „supraveghetor [episcop]” în mod interschimbabil. (Compară și Faptele apostolilor 20.17 cu Faptele apostolilor 20.28 și 1 Petru 5.1 cu 1 Petru 5.2.) Aceasta arată că ele se referă la aceeași funcție. Când se folosește cuvântul „bătrân”, se subliniază maturitatea și experiența pe care trebuie să le aibă omul; când se folosește cuvântul „supraveghetor [episcop]”, se face referire la munca pe care o face în supravegherea și îngrijirea turmei. Pavel enumeră apoi cerințele morale necesare pentru un prezbiter/supraveghetor:

Viața sa publică

În ceea ce privește viața sa publică în fața lumii (Tit 1.6a), el trebuie să fie „fără vină [liber de orice acuzație împotriva sa]”.

Viața sa de familie

În ceea ce privește viața sa de familie (Tit 1.6b), el ar trebui să fie „soț al unei *singure* soții”, adică nu ar trebui să fie poligam. Un poligam ar putea fi mântuit prin harul lui Dumnezeu și ar putea sta la Masa Domnului, dar a avea mai mult de o singură soție l-ar descalifica de la această lucrare în adunare. Căsătoriile sale multiple nu ar reprezenta în mod corespunzător ordinea morală pe care Dumnezeu a instituit-o în creație cu privire la căsătorie (Marcu 10.6-9). De asemenea, nu ar corespunde imaginii lui Hristos și a Bisericii (Adunării) (Efeseni 5.24-32). De asemenea, el ar trebui să aibă „copii credincioși, nu sub acuzație de destrăbălare sau nesupuși”. Prin urmare, el ar trebui să aibă o familie care crede în Evanghelie și urmează calea creștină a credinței într-un mod ordonat.

Viața sa în Adunare

În ceea ce privește viața sa în Adunare (Tit 1.7-9), el ar trebui să fie „fără vină [lipsit de orice acuzație împotriva sa]” între frații săi. Dacă credincioșii ar trebui să-l respecte ca „administrator al lui Dumnezeu”, ei trebuie să vadă neapărat evlavie și stabilitate în viața lui.

Pentru a-și exercita cu succes funcția de supraveghetor, el nu trebuie să fie caracterizat de următoarele calități *negative*: „încăpățânat”, „mânios”, „dedat la vin”, „bătăuș” și „doritor de câștig josnic”. Prin urmare, el nu trebuie să fie dominator, irascibil, dependent de alcool, violent sau să încalce vreun principiu pentru a face bani.

În ceea ce privește calitățile *pozitive*, un bătrân/supraveghetor trebuie să fie după cum urmează: „primitor de oaspeți”, „iubitor de bine”, „chibzuit”, „drept”, „evlavios” și „cumpătat”. Astfel, casa lui trebuie să fie deschisă credincioșilor (Romani 12.13), el trebuie să se ocupe personal cu lucruri bune și folositoare (Tit 3.14) și să se comporte în toate lucrurile cu demnitate și

Capitolul 1

sobrietate (Eclesiastul 10.1). De asemenea, el trebuie să fie caracterizat de dreptate, evlavie și stăpânire de sine.

Nu în ultimul rând, el trebuie, de asemenea, să se țină de „Cuvântul adevărat, potrivit învățaturii, ca să fie capabil să încurajeze prin învățătura sănătoasă și să-i mustre pe cei împotriviți” (Tit 1.9). Aceasta arată că un prezbiter/supraveghetor trebuie să cunoască adevărul și să aibă o cunoaștere practică a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a-i putea „respinge” pe cei care i se opun (1 Timotei 3.2: „capabil să învețe pe alții”). Observă: el nu trebuie să-i combată pe cei care i se opun, prin argumente inteligente bazate pe raționament uman, ci „prin învățatură sănătoasă” (2 Timotei 2.14,15).

Observă, de asemenea: nu se spune nimic aici (sau oriunde altundeva în Scriptură) despre elocvența unui prezbiter, despre educația sa lumească, despre perspicacitatea sa în afaceri sau despre statutul său social în viață. Creștinii lumești pot avea o părere foarte bună despre aceste lucruri și pot crede că sunt calități necesare pentru un lider, dar aceste lucruri nu fac un prezbiter/supraveghetor capabil. De fapt, succesul în lucrurile lumești poate promova mândria unei persoane și îi poate da un fals sentiment de importanță. Capacitatea sa ca prezbiter nu se măsoară prin succesul său în afaceri, ci prin spiritualitatea și înțelepciunea sa practică.

Învățătorii iudaizanți (versetele 10-13a)

Versetele 10-13a

Pavel continuă să vorbească despre opoziția cu care se confruntau Tit și credincioșii din Creta. El spune:

Tit 1.10-13a: Pentru că sunt mulți nesupuși, palavragii și amăgitori, mai ales cei din circumcizie, cărora trebuie să li se închidă gura; care răstoarnă case întregi, învățându-i pe alții ce nu trebuie, pentru câștig rușinos. Unul dintre ei, un profet de-al lor, a spus: „Cretanii sunt întotdeauna mincinoși, fiare rele, pântece leneșe”. Mărturia aceasta este adevărată; ...

Nevoia de adevăr și evlavie în Adunare era evidentă; oamenii carnali făceau rău printre credincioși pentru interesele lor egoiste. Erau „palavragii și amăgitori” indisciplinați și vaniți, care pretindeau că sunt învățători, dar în realitate îi conduceau pe credincioși în robie legalistă și în rătăcire. În general, aceasta a fost lucrarea unora dintre învățătorii iudaizanți, pe care Pavel îi numește „circumcizia”. Ei pretindeau că sunt zeloși pentru Lege și pentru sfințenia ceremonială, dar adevăratul lor motiv era câștigul josnic („câștig rușinos”). Ceea ce făceau ei de fapt era să-i jefuiască pe credincioși! Pavel spune că lor trebuie „să li se închidă gura”, pentru că învățau „pe alții ce nu trebuie”. Acești oameni trebuiau să fie reduși la tăcere pentru totdeauna.

Pe lângă problema învățaturii rele, cretanii erau caracterizați de anumite trăsături naționale nedorite, pe care le-au preluat în viața lor creștină din perioada lor neconvertită. Pentru a dovedi aceasta, Pavel îl citează pe unul dintre propriii lor profeti: Epimenides, care a trăit în secolul al VI-lea î.Hr. (a se vedea *Concise Bible Dictionary*, p. 777). El a spus: „Cretanii sunt întotdeauna «mincinoși, fiare rele, pântece leneșe»”. Pavel confirmă: „Mărturia aceasta este adevărată”. El nu spune că Epimenides era un profet al lui Dumnezeu, ci „un profet de-al lor”. Aceasta arată că profeții falși pot spune un lucru corect atunci când le servește scopurilor lor. Pavel îl citează pe profet pentru a arăta că, caracterul cretanilor era cunoscut. Chiar și cei care nu erau mântuiți puteau vedea asta!

Capitolul 1

Acești cretani erau într-adevăr credincioși, dar nu erau preocupați de stilul lor de viață și de comportamentul lor ca și creștini. Poate că au crezut că nu contează. Cu regret, există mulți ca ei printre creștinii de astăzi. Este de prisos să spun că, caracterul lor național, de care ar fi trebuit să se lepede atunci când au fost mântuiți, a avut un impact negativ asupra mărturiei lor creștine în lume.

Credincioșii cretani din acea vreme sunt un prim exemplu al modului în care caracterul național și cultura naturală pot intra în adunare. Anumite caracteristici necreștine se pot manifesta în viața unui credincios, iar uneori aceasta este scuzat spunând: „Este din cauza culturii lor” - ca și cum ar trebui să fie tolerat din cauza istoriei unei persoane. Poate foarte bine să fie o caracteristică a culturii lor naționale, dar asta nu justifică prezența ei printre credincioșii din adunare. Dacă un astfel de comportament nu se conformează standardelor morale și căilor lui Dumnezeu, atunci nu își are locul în viața unui creștin. Nu trebuie să fie scuzat, ci mai degrabă judecat ca atipic pentru un creștin. Atunci când o persoană este mântuită, ar trebui să existe o „renaștere” a caracterului moral în viața sa, care merge mână în mână cu mântuirea sufletului său (Tit 3.5). Obiceiurile și comportamentele anterioare ale vieții noastre vechi trebuie spălate, iar standardele și comportamentul moral ale lui Dumnezeu trebuie adoptate ca ideal al nostru. Această reînnoire morală lipsea cu desăvârșire printre credincioșii cretani.

Remediul (versetele 13b-16)

Versetele 13b,14

Tit 1.13b,14: ... motiv pentru care mustră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință, să nu ia seama la mituri iudaice și la porunci ale oamenilor care se abat de la adevăr.

Pavel spune că răspunsul la acești palavragii rebeli și înfumurați este „mustră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință”. Faptul că puteau fi muștrați și întăriți în credință arată că unii dintre acești învățători iudaizanti puteau fi credincioși adevărați, dar erau teribil de confuzi. Un creștin sincer poate fi muștrat, dar un om natural, care nu are o viață evlavioasă, nu poate fi muștrat (Ioan 8.43; 1 Corinteni 2.14). Ei aveau nevoie de muștrare, nu de excludere din Biserică. Ei trebuiau să înceteze să mai respecte „miturile iudaice și poruncile oamenilor”; astfel de idei nu fac decât să-i deruteze pe oameni și „să-i abată de la adevăr”.

Versetele 15,16

Pavel continuă să vorbească despre învățătorii iudaizanti, care nu erau credincioși autentici. El spune:

Tit 1.15,16: Toate sunt curate pentru cei curați; dar, pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat, ci și mintea lor și conștiința le sunt necurate. Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin fapte Îl tăgăduiesc, fiind urâcioși și nesupuși și găsiți nevrednici pentru orice faptă bună.

Observația conform căreia „pentru cei curați” toate lucrurile sunt „curate” este adesea folosită greșit și înțeleasă ca însemnând că credincioșii se pot angaja în lucruri profane fără a se pângări prin ele, dacă spiritul lor este sfânt. Aceasta este greșit; creștinii sunt într-adevăr pângăriți atunci când se ocupă cu lucruri profane. Acesta este motivul pentru care Pavel i-a îndemnat pe credincioșii din Filipi să se concentreze asupra lucrurilor care sunt „vrednice de respect” și „curate” etc. (Filipeni 4.8). Ceea ce vrea el să spună aici este că cei curați (adevărații credincioși) se bucură de curăție, în timp ce cei necurați (necredincioșii) se bucură de necurăție, deoarece „mintea lor și conștiința le sunt necurate”. Procesele lor spirituale sunt stricate; de

Capitolul 1

aceea gândurile lor curg pe canale carnale, iar ei se delectează cu acestea. Ceea ce spune Pavel aici ridică întrebarea: „Cum pot fi calificați astfel de oameni pentru a-i conduce pe credincioși în «adevăru care este potrivit evlaviei» (Tit 1.1)?” Aceasta este imposibil.

Acești înșelători trebuie să fie identificați și demascați ca atare. Ei vor fi recunoscuți după acțiunile lor, deoarece practica lor nu se potrivește cu mărturisirea lor: „Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin fapte Îl tăgăduiesc”. Pavel nu îi spune lui Tit să-i mustre pe acești oameni, așa cum spune în Tit 1.13. Motivul este că ei erau necredincioși, erau „urâcioși și nesupuși”. Ei erau incorigibili și „reprobabili”. Unele traduceri traduc „reprobabil” prin „nevrednic” sau „nedovedit”. Prin învățătura și comportamentul lor rău, ei se descalificaseră de fapt pentru un loc în adunare.

Titlul original: „Truth & Godliness in the Elders of the Assembly: Titus 1” din *The Epistle of Paul to Titus*

Sursă: www.bibletruthpublishers.com